

Tordenvejr – og meget mere

En læser har skrevet til mig og anfægtet min påstand i sidste uge om, at vi alle lige skal i gang igen. Selvfølgelig affødt af det manglende straffespark i kampen i forrige weekend mellem FCM og Hvidovre (nogle situationer vil bare ikke dø). Dertil er kun at sige, at hvis vi levede i den bedste af alle verdener, begik hverken dommere, VAR-dommere eller spillere nogen fejl. Men det er ikke den verden, som vi lever i. Alle laver vi fejl, så snart vi tager hænderne op af lommen. Situationen i Midtjylland er ganske rigtigt langt under vores niveau. Man har lagt sig fladt ned og undskyldt – Hvidovre er videre (som tidligere skrevet med en flot bemærkning fra deres sportschef), og lad os andre så også se at komme det. Pointen med fejl i dommerverdenen (som sikkert også alle andre steder) er, at man analyserer, hvad der gik galt og prøver at lære af det, så det ikke sker igen. Hvad der er sket, er jo under alle omstændigheder sket, og det kan der ikke laves om på, medmindre det er direkte lovstridigt.

Der har også været en del fokus på Danmarks VM-kamp mod Haiti og specielt det mål mod slutningen, som blev annulleret for et frispark mod Haitis målmand. Vi har en halv friløber, hvor en dansk angriber kolliderer med en målmand, som kommer brasende ud – og bliver liggende uden for straffesparksfeltet, mens angrebet kører videre og ender med en scoring. VAR kalder dommeren ud, og ender med hele med et frispark til målmanden. Der er adskillige ting i det her. For det første kan det i høj grad diskuteres, hvilken vej det frispark skulle gå. Hvem rammer egentlig hvem? Målmanden er i hvert fald ikke sagesløs, sådan som hun kommer ud.

Dernæst er det næppe en situation, som VAR burde kalde ud til et review ved skærmen, for uanset hvad er det ikke en klar og åbenlys dommerfejl. Men lovmæssigt er hunden begravet et helt andet sted (hvis man ellers må skrive det i disse krænkelssparate tider). Fodboldloven foreskriver, at der skal være en målmand. Det giver kun mening, hvis vedkommende også er i stand til at være målmand – så i samme øjeblik målmanden bliver liggende, er personen ikke længere funktionsdygtig, og så skal der fløjtes, og vi skal have en igangsætning ved at lade bolden falde. Det ville stadig blive til Danmark, eftersom angrebet kørte videre, men det havde nok ikke gjort frustrationerne mindre.

Normalt er jeg meget varsom med at kommentere på internationale dommere, men efter mit aldersmæssige stop hos UEFA har jeg lidt friere tøjler, når jeg ikke risikerer at skulle møde samme dommer ugen efter til en kamp. Lad mig sige det på den måde, at jeg var på ingen måde imponeret. Der var en del episoder, som tydede på, at dommeren var presset til det yderste – til kanten og nogle gange også over den.

Men det er det sædvanlige problem med et VM. Der er en kvote for de enkelte konføderationer (her stikker politikken sit grimme hoved frem igen, og der er immervæk 211 medlemslande, som gerne skulle føle sig repræsenteret) Så ligesom det ikke nødvendigvis er de bedste lande, som deltager, er det heller ikke nødvendigvis de bedste dommere. Det kan man sige både for og imod, men argumentet om, at hvis ikke dommere fra de mindre lande kommer med til nogle af de store turneringer, bliver de aldrig bedre, har jeg sådan set fuld forståelse for. Man kan jo altid styre det på kamptildelingen, og jeg vil gætte på, at Danmark mod Haiti har været anset for at være en relativt ufarlig kamp. Og vi er trods alt ikke derhenne, hvor man ved et herre-VM havde en dommer med fra et af de små lande i Oceanien, hvor man ikke engang havde en liga.

I den hjemlige boldgade så jeg, at én af FCKs storaktionærer var ude at harcelere over FC Nordsjællands kunstbane. Det blev fulgt op med, at nu måtte DBU tage sig sammen og forbyde de plasticbaner, for det kunne ikke være rigtigt, at man på det niveau, som Superligaen har, skulle spille på sådan et underlag. Alt selvfølgelig understøttet, at personen er citeret korrekt i det medie, hvor jeg fandt det.

Uha – først og fremmest er præmissen forfejlet. Det er Divisionsforeningen, som administrerer Superligaen, og Divisionsforeningen er klubberne selv – så adressaten er forkert. Er man utilfreds, må man tage det op i egne rækker.

Det er uomtvisteligt, at fodbold på kunst og fodbold på græs er to forskellige størrelser. Der kan også være nogle miljøproblemer med det gummigranulat, som bruges på kunstbanerne. Men der er en ret lang indfasningsperiode her, så mon ikke man finder en fornuftig løsning. Men det ændrer ikke på, at man lystigt spiller europæisk fodbold og endda landskampe på kunstigt underlag. Det har jeg selv oplevet adskillige gange i udlandet. Så mon ikke også Superligaens niveau kan klare det. Der er endda et helt certificeringsprogram for kunstbaner, og de er vitterlig blevet meget bedre over de seneste ti år. Jeg har oplevet en kvinde-CL kamp i Umeå i frostvejr, hvor hjemmeholdet var bekymret for, om banen nu var god nok, men udeholdet var ligeglade – de ville ønske, at de havde sådan én derhjemme.

Ellers bød weekenden på en af årstidens tilbagevendende begivenheder: tordenvejr, som afbrød et par Superliga-kampe, før de kunne genoptages. I det ene tilfælde med en halv times pause. Alt blev håndteret helt efter bogen, selv om det uden tvivl er frygtelig irriterende for alle parter, bryder rytmen osv., men det giver mig anledning til at gentage mit også tilbagevendende opråb omkring tordenvejr.

Fodboldloven giver i paragraf 5 dommeren en forfærdelig masse rettigheder. Én af dem er, at han kan standse, udsætte eller afbryde kampen som følge af en udefra kommende påvirkning. Det kan være stort set alt fra det mere banale som et lysanlæg, der sætter ud, for stor tilskuertilstrømning, så ikke alle kan nå frem, over de mere spektakulære som racistiske tilråb, baneløbere, fyrværkeri og romerlys osv. Men de oftest forekommende er faktisk vejrforhold: kulde, varme, storm, skybrud – og så tordenvejr. Helt specifikt har vi i bemærkningerne til loven skrevet, at **'Specielt omkring tordenvejr er det vigtigt, at dommeren aldrig må tage chancer – hellere afbryde én gang for meget end én gang for lidt, hvis et tordenvejr er under opsejling. Sikkerhed skal altid være det primære hensyn.'**

Efter kampe, hvor der har været problemer, er det helt standard, at man fra både klubside og dommerside tigger og beder om nogle faste regler. Fuldt forståeligt – men de kan dårligt blive mere faste end det her. For det første giver fodboldloven dommeren retten til at skønne, ligesom han skal skønne så meget andet i forbindelse med en kamp, og den kan vi ikke tage fra ham – og for det andet: hvordan pokker skulle sådan et regelsæt se ud? Hvor mange centimeter vand eller hvor tykt et lag is skal der ligge på en bane, for at den er farlig? Hvor mange meter i sekundet skal det blæse, for at det er farligt – og hvor tæt på skal tordenvejret være? Det siger sig selv, at det kan man ikke opstille nogen objektive kriterier for, og så er det bedste, man har tilbage, dommerens skøn. Han vil jo også gerne levende hjem.

Er dommeren så endelig kommet dertil, at han vil udsætte eller afbryde kampen, kommer det næste spørgsmål: hvor længe? Og igen er det sådan, at det kan der ikke gives noget éntydigt svar på – andet end dommerens skøn. Det ville da være fint, hvis man kunne hive en fast

tidsgrænse ned fra hylden, men sådan er den virkelige verden jo ikke. Selvfølgelig når man på et eller andet tidspunkt dertil, hvor man i rimelighedens navn må sige stop, og her er begge hold typisk med på råd. Det kan handle om så praktiske forhold som transport, og er det en kamp med et pænt antal tilskuere, kan det også handle om sikkerhed, når de skal lodes ud igen – for ikke at tale om, hvor længe det er logisk og rimeligt at holde dem hen. Så dommeren skal afbalancere to hensyn her – dels er det hans fornemste pligt at få afviklet kampen, hvis det overhovedet er muligt, og dels skal det ske under forhold, som ikke er farlige. Helt lavpraktisk kan det være en god idé – hvis muligheden er der – at ringe til den lokale vejrstation og høre, om de har et bud på, hvor længe regnvejret, tordenvejret osv. kan tænkes at vare. Har man et tordenvejr, som bare bliver ved med at hænge på samme sted og ikke gør mine til at flytte sig, giver det ikke mening at prøve på at vente, for det var det ikke inden for overskuelig fremtid blevet bedre af. Det er meget lokale forhold, der spiller ind her, så man kan sagtens komme ud for, at det få kilometer derfra kan lade sig gøre at spille med halvanden times forsinkelse – eller bare køre videre.